

кафезъ и влѣзла въ голѣмия, и тамъ на коритото си мие лицето и ржцетѣ. Може би този е първия случай на почистване следъ отпжтуването ѝ отъ Индия. Сигурно е, че е пила вода и успокоила жаждата си. Следъ като се оми, очудено огледа голѣмата клетка. Оставената храна само помириса, но не яде. Следъ това тръгна край решетката по лека и предпазливо, натърка си ржцетѣ съ пресенъ катранъ, съ който бѣха начернени отвѣнъ желѣзнитѣ пржчки, помириса прѣститѣ си, върна се и пакъ пи вода, хвана една бѣлха на крака си и пакъ отиде да разглежда желѣзнитѣ пржчки на решетката. Но и този пжтъ не посегна на храната. Когато маймунитѣ сж възбудени, не искатъ да ядатъ, а чувствуватъ нужда само отъ вода и спокойствие,—сжщо както хората въ подобно състояние.

На другата сутринъ тя бѣше се покачила по пржчкитѣ и застанала на горния край на голѣмата клетка. Надзирателтъ Кифе пѣхна презъ решетката една кука, за да изтегли малкия кафезъ, съ който бѣше пжтувала маймуната. Веднага тя скочи отгоре, затече се къмъ решетката и яростно зарѣмжа къмъ надзирателя. Той се опита да я прогони и я блѣсна съ куката, но това още повече я раздразни.

Бонами често предупреждаваше хората си да не влизатъ въ стѣлкновение съ животнитѣ и да не ги дразнятъ. „Това не е добро и докарва само пакостъ на нашата менажерия“. Кифе отиде при него, разказа му, какъ е постжпилъ и завърши: „не мога да се справя съ тази маймуна“. Двамата мжже отидоха при голѣмия кафезъ и влѣзоха вжтре. Джини веднага скочи къмъ тѣхъ като побѣснѣла. Бонами разбра, че Кифе е извършилъ